

Mnoga svjedočanstva koja sam do sad čula ili pročitala , govore o božjoj ljubavi i milosrđu, na neki način. Manje je svjedočanstava o grijehu i našoj slabosti. Ali kad bolje razmislim - i ovo je svjedočanstvo o beskrajnoj božjoj ljubavi prema nama ljudima, prema meni. Jer bez Njega sam ništa, bez njegove milosti koja mi daje da se pridižem i idem dalje kroz život, ne bih bila sada tu gdje jesam niti ovo pisala.

Nadam se i molim da će barem nekome ovo moje svjedočanstvo pomoći.

Kad sam promijenila posao, upoznala sam N. Bio je to jako ugodan čovjek, volio je razgovarati, strpljiv, pažljiv. Zbog načina našeg posla, bili smo svaki dan u istoj prostoriji, a još i redovito jedan manji dio vremena bili smo nasamo. Logično je bilo da razgovaramo i bilo je ugodno pričati s njim. Činilo se da mu je sve zanimljivo, mogla sam s njim pričati o svakakvim temama.

Sve je i počelo razgovorom, pa u tome nema ništa loše. Pričali smo o svemu – o našim obiteljima, on o svojoj supruzi i braku i djeci, ja o svojoj djeci i mužu, o poslu, o svakodnevnim sitnicama što nas veseli ili ljuti..ništa posebno.

On je znao da sam ja u vjeri, i o tome smo pričali, i činilo se da je i on „dobar čovjek“ makar nije baš često išao u crkvu. Jednom prilikom je bila neka duhovna obnova, i pozvala sam i njega i njegovu suprugu da dođu, odazvali su se. Dragi ljudi, mislila sam, sigurno će im dobro doći da malo više dožive božju ljubav i milost.

Ali, u tim našim razgovorima ja sam se polako počela sve više otvarati, a da to nisam uopće primjetila. Naši razgovori su često bili dugi i spontani, znali smo se nasmijati i šaliti, bilo je tako jednostavno njemu nešto reći. Slušao me je, dok moj suprug nije, bio je pažljiv prema meni, uljudan, blag. Brinuo se o meni, imala sam osjećaj da sam stalno pod njegovom pažnjom. Ponekad bih kraj njega imala osjećaj da me pažljivo promatra i da je svjestan svake sitnice na meni, čak i kada njegov pogled nije bio usmjeren prema meni. S njim sam se nekako drukčije osjećala, sigurnije, radosno. Jedva sam čekala vrijeme kad ćemo moći pričati, a da toga nisam ni bila svjesna.

Sigurno da u cijeloj situaciji nije pomoglo to što u mojem braku već dugo stvari nisu bile kako treba. Moj muž i ja živjeli smo pod istim krovom, spavali u istoj sobi, bez da smo se uopće dodirivali, gotovo kao dva potpuna stranca. Bračna intimnost je odavno nestala. Među nama je bila samo formalnost. Razgovarali smo površno, o najnužnijim stvarima, i ja svakako nisam bila sretna s time. Ipak, mislila sam, nekako sam se naučila živjeti s tim, kad već ne mogu stvari promijeniti.

Za takvu situaciju u braku, krivila sam svojeg supruga. Zbog ovog i onog razloga. Ja sam sve pokušala što sam znala, više ne mogu. Nosila sam gorčinu u sebi, koju sam dobro skrivala pred drugima; nosila sam fasadu za van. Jesam li u toj situaciji molila za svoj brak i svoga muža – nisam. Nekad sam molila, i to malo, ali to je bilo rijetko. Premalo. Nisam se više znala nositi s tim, niti sam se imala volje boriti, previše mi je bilo neuspjeha. Uglavnom sam šutjela i

gutala to u sebi, a svako toliko bih pukla, napravila scenu, vikala i plakala...a onda su se stvari opet vraćale kako su i bile. Ništa se nije promijenilo, pa niti ja.

U odnosu s N sve je bilo drugačije. Muška osoba, a toliko drugačija od svih dosad koje sam upoznala. On je tako pažljiv i prema svoj ženi, pričao mi je o tome. Nisam uopće primijetila kad sam počela uspoređivati svojeg supruga s njim, onako nehotice, u mislima. Kad bi bar moj suprug bio ovakav ili onakav, kad bi barem on napravio to i to, kao što to radi N, mislila sam.

I N mi je donosio i cvijeće. Najprije samo ponekad, friški buketic ili ružu ubranu u vrtu, a onda se to pretvorilo u gotovo svaki dan. Nikada mi nitko nije donosio toliko cvijeća. Moj suprug mi je za rođendan poklonio kaktus s velikim bodljama koji je usput kupio u dućanu, a kaktuse mrzim. A od N sam stalno dobivala prekrasne crvene ruže, ili ukusno složene buketiće iz vrta, raznolikog cvijeća, koje je pažljivo složio. To mi je pokazivalo da misli na mene. A da prikrije da cvijeće nosi baš meni, donosio bi buketiće ili ruže i drugim ženama na poslu, tobože- pod znakom pažnje. I ja sam jednom, na mužev upit o cvijeću, rekla da taj kolega često nosi cvijeće ženama na poslu. I to je naravno, i bila istina. Ali samo jedan mali dio istine. Ostalo sam prešutjela.

Moja druga velika pogreška. Prešutjeti istinu.

I tako mi se počeo polako uvlačiti u misli, i on i naši razgovori i vrijeme koje smo zajednon provodili. Ali još uvijek mi ništa nije bilo ni sumnjivo ni sporno za mene u svemu tome. A ja sam učinila još jednu veliku pogrešku – otvorila sam se pred njim, dozvolila sam si da razgovaram s njim o onome što je trebalo ostati između mene i mojeg muža, u bračnoj intimi. Pokazala sam pred njim svoju gorčinu, nezadovoljstvo, govorila sam loše o svojem mužu. Ne pomaže mi i ne opravdava me to ako je to bila istina. Jednostavno neke stvari nisam trebala reći. I tu sam dala prostora đavlu, zapravo – širom sam mu otvorila vrata. Ali kad sam to poslije shvatila, već je bilo prekasno.

I sve je to trajalo neko vrijeme, sve do onog dana kada mi je poslao poruku koja više nije bila samo prijateljska. Nedvosmislena izjava ljubavi, kako je on to nazivao. Jer za njega je to bila ljubav, a nikako ne nešto zabranjeno ili loše. Sjećam se kako sam bila u šoku. Kako sam samo bila naivna, i glupa. Da, glupa. -Ma to nije moguće ! Pa što si to on misli, ja mu nikad neću biti ljubavnica, nisam ja takva roba, meni se to nikad neće dogoditi. Ja sam u vjeri i on to dobro zna, i što si on to umišlja. Kopkale su me svakakve misli. I već sam na tome pala. To je bila moja četvrta velika pogreška, ali zapravo prva i najveća - oholost. Da, moja oholost, jer sam se smatrala boljima od drugih. Ja nisam takva, ja sam dobra kršćanka, ja ne varam svoga muža i ne mogu razumjeti ljude koji to čine.

Baš to – „meni se to nikad neće dogoditi“ bilo je najgore što sam mogla o sebi misliti. To je oholost.

Dalje– umjesto da se oduprem, i potražim sklonište u Božjoj riječi i savjetu duhovnika, ja sam se odlučila boriti. Sama. Naravno da nisam nikome rekla što me muči. Pa, čovjek mi je izjavio ljubav, i tako je ugodan i simpatičan, i neću nikome ništa reći, da ne bude sumnjivo. Umjesto da se iskreno ispovijedim, ja sam koketirala s nekakvim maštanjima, napola ljuta a napola očarana.

Tada su me počele mučiti nesanice, po prvi put u životu. Nikad prije nisam imala problema s tim, ali sad odjednom nisam mogla spavati. Ili nisam mogla zaspati , ili sam se već nakon odspavanih sat vremena probudila, i nikako dalje zaspati. Bila sam budna nekoliko sati, i još uvijek ništa, pa sam ustajala iz kreveta i odlazila u drugu sobu ili kuhinju. Moj suprug nije ništa primijetio, ili me barem nije nikad ništa pitao.

Danomice sam mislila samo o jednom , o N i njegovim riječima. Je mi moguće da me možda stvarno voli ? Tolike mi je pohvale sipao, i znala sam da u nekima pretjeruje, ali mi je godilo čuti. Moj me muž nikad nije hvalio, nije imao vremena slušati me, nije provodio vrijeme samnom...a ovaj ovdje sve to radi, i tako je ljubazan stalno prema meni. A što ako me možda ipak voli ?

Borila sam se s tim mislima, umjesto da se oduprem i samim mislima. Nisam imala šanse, već sam bila pobijeđena, ali to još nisam znala. Nakon što je razdoblje nesanice potrajalo nekoliko tjedana, bila sam i fizički i psihički umorna. Odlučila sam se predati. Jedan dan sam naglas, pred njim rekla – u redu, ne mogu se više boriti, ja ovo više ne mogu, predajem se, tu sam..

Samo me znakovito pogledao, ništa se posebno nije dogodilo, barem ne odmah. Ali nesanice su prestale isti taj dan. Tu večer sam ponovo normalno spavala, kao i prije. Spavala sam, kako se kaže, snom pravednika, a zapravo sam već bila u rukama đavla. Pristala sam na grijeh, bila sam u grijehu – emocionalnom i fizičkom, jer sam pristajala na zagrljaje i poljupce, i đavao se više nije trebao truditi oko mene- već sam bila potpuno u mreži. Zato me pustio da mirno spavam. Začudo, jedan dio mene je to dobro znao; bila sam cijeli život u vjeri, čitala mnogo duhovnih knjiga , prošla duhovne obnove ...ali mi je molitva bila slaba, preslaba.

Ipak, i dalje sam išla na misu, molila se, vapila Bogu da me izbavi od zla, da ne padnem skroz, da ne učinim preljub dokraja (što je to – do kraja, ustvari, kad već u mislima i emocionalno

varaš supruga svaki dan ? Isus kaže : Tko god s požudom pogleda...već je u srcu napravio preljub !)

Vapila sam anđelu čuvaru da bdije nada mnom...a opet, svaki put kad sam bila nasamo s N. moje su kočnice popuštale sve više i više..Emocionalno izgladnjela, moj otpor se brzo istopio. Savjest sam ušutkala njegovim nježnim riječima, izjavama ljubavi i prekrasnim riječima koje mi je svaki dan šaputao...Pa on mene voli, izgleda da me stvarno voli...uh, ne mogu biti gruba prema njemu, znam da to nije u redu, Bože pomози mi, ali on mene voli. Ovoliko strpljenja, pažnje, nježnosti, brige ...toliko radosti koliko mi pruža ovaj čovjek – to mi nitko do sada još nije pružio. Znam da baš nije u redu, znam...Ali kako sad van, kome reći...Isuse, što da radim, ne želim ga povrijediti, što da radim , a ne želim živjeti u grijehu, ne mogu...

Danju i noću borila sam se s tim mislima, ali dok sam bila blizu njega – ni sama ne znam kako, uspio bi ovladati mojim osjećajima, mislima, voljom- trebala sam ga . Ili mi je barem uspio usaditi misao da ga trebam. Istovremeno, ono što je još gore, ali nažalost je istina- u meni je zavladala požuda, a da nisam ni primjetila kada i kako se to dogodilo. Ili točnije –kad sam primjetila , bilo je već prekasno. Razgovarali smo često i sve više o intimi koja je trebala ostati između muža i žene, i moje su želje rasle. Moj bračni intimni život nije postojao već duže, i požuda me obuzela kao žarki oganj. Da, požuda. Nisam mislila da je to za mene moguće. Pa ja sam stvari držala potpuno pod kontrolom što se tiče požude. Dapače, kad bih neki put vidjela neku ženu da gleda slike ÂÂ oskudno odjevenih nabilanih muških tijela, gotovo da mi je to bilo čudno. Pitala sam se što vide u tome, mene to nije privlačilo. Nikad nisam imala problema s požudom.

Bila sam uzorna po tom pitanju, tako sam naravno ja sama o sebi mislila. Dok sad u jednom trenutku nisam shvatila, da više nisam sama svoj gospodar. Mučila sam se , borila, i ponovo popuštala grešnoj želji. Pristajala sam na poljupce i nježnosti, i tješila sebe da još nisam učinila najgore.

A onda sam jedne noći sanjala...kuću punu ljudi, i muških i ženskih, mladih i svakakvih, koji su plesali i zabavljali se, smijali se i samo se zabavljali, zabavljali..I ja sam bila među njima, a svi oni nisu ništa drugo mislili niti obraćali pažnju na ništa osim na zabavu. Ja sam poželjela izaći. Potražila sam vrata, ali ih nije bilo. Bio je samo prijelaz u drugu sobu, i tamo je bila ista slika- muzika, ples, zabava, razuzdani smijeh; činilo se kao da su svi ti ljudi nečim kao opijeni, zaslijepljeni. Činilo se da nikoga od tih ljudi nije uopće briga što nema vrata za van, što su zarobljeni, oni su se zabavljali i njima je bilo dobro. Iz druge sobe se išlo u treću, i četvrtu...i svugdje ista slika, Ali nigdje nije bilo vrata prema VAN,a ja sam silno željela van, i uhvatila me panika, i tapkala sam po zidu, u gužvi oko mene, tražila i tražila vrata , željela sam van, na zrak, a zraka mi je odjednom ponestajalo i skoro sam zavrištala od užasa kad sam shvatila da iz ovoga nikad neću izaći...Probudila sam se s neopisivim osjećajem užasa i tjeskobe, takve teške tjeskobe i straha, daÂÂ to ne mogu opisati. Drhtala sam. Upravo sam bila u paklu, pravom pravcatom paklu i shvatila da iz njega nema izlaza , nikad... Svi ti ljudi koji se zabavljaju, u preljubu, oni su već ustvari u vlasti đavla. Njima je naizgled lijepo, udovoljavaju sebi i svojim strastima, žive za danas, i nije ih briga za vječnost. A tih ljudi – vidjela sam to u toj kući –ima puno, puno, u obadva spola, i svih generacija...O Bože, smiluj im se !!

Nakon toga sna, kao da sam se malo trgnula, zapravo sam shvatila da idem ravno u pakao. Bojala sam se. Ali ne za dugo. Na više načina pokušavala sam se izvući iz klopke. Sad sam znalaÂÂ da sam u klopki. Ali bilo je prekasno. Pala sam , do kraja, do dna. Ne želim se sjećati detalja, ne želim se opravdavati, ne želim nikoga okrivljavati... Bila sam u grijehu, teškom grijehu, u blatu, na dnu.

Odlazila sam nedjeljom na misu, ali nisam mogla moliti. Nisam mogla ni plakati. Suha, prazna, tupa. Uzbuđenje i strast koju sam neko vrijeme osjećala, počela je zamjenivati grižnja savjesti i strah. Da, strah. Strah ako netko dozna. Kriva sam, što sad ? Što bi bilo da se otkrije, moj život bi bio uništen. A moja djeca , životi moje djece...užas ! Koja sramota ! Moja šira obitelj, koja je u vjeri, i za koju je preljub ili razvod braka uopće nezamisliv..? Razvod, jesam li ja to spomenula razvod ? Da, jesam. Osim preljuba, i riječ razvod se ušuljala u moje misli, umjesto da idem k Liječniku duša, posramljena i slomljena, bježala sam od Njega, bježala sam od Isusa. Dozvolila sam sebi razmišljanje kako bi život mogao biti lijep uz čovjeka koji me toliko voli, koji me tako razumije, kako bih mogla imati svu onu nježnost koju mi moj suprug ne pruža, kako bih uz njega bila istinski sretna... (A gdje bi u toj priči bila njegova žena, njegova i moja djeca, sve naše obitelji i obiteljski odnosi...moj suprug, kako bi se oni osjećali u tome, to sam sve ostavila postrani, bila sam važna sama sebi, mislila sam da napokon „zaslužujem sreću“... A svu onu sreću i blagoslove koje sam do tada imala u braku, u obitelji, i preko svih stvari i odnosa koje mi je Bog dotada darovao – jednostavno nisam vidjela, kao da nisu ni postojali.)

Danas, kad o tome razmišljam, shvaćam da sam bila potpuno zaslijepljena, obnevidjela od požude tijela kojoj sam dozvolila da vlada ne samo tijelom, nego i mislima. Bila sam potpuno

druga osoba, koju jedan dio mene, onaj dio koji mi je govorio kako je to sve loše i da ne može opstati, dakle- taj dio mene koji je još uvijek imao veze sa mojom savjesti, nije me mogao prepoznati. Ponekad, kad se neka zraka milosti probila do mene, znalo mi se učiniti kao da sama sebe promatram kao iz neke daljine, i da to nisam ja. Kao da netko drugi usmjerava moje postupke, bila sam kao lutka na koncu, bez snage volje.

Nije važno više kako i koliko su trajale moje borbe, ali bile su borbe. Griješila sam i padala, ali sam smogla snage i za ispovijed u jednom trenutku, hvala Bogu na tome. I onda sam opet pala. Napast je bila preblizu, prejaka. A nikome to nisam mogla reći. I opet sam se ispovijedila, čvrsto odlučila da ću prekinuti svaki kontakt s njim, ali to nije bilo uopće lako. Tek tada bi bilo nešto sumnjivo, jer dosada sam uspješno glumila. Pretvorila sam se u pravu glumicu; samo povremeno, kad sam znala da nitko ne vidi, u tišini sam plakala dugo , dugo. Savjest mi nije dala mira. Pokušala sam prekinuti, ali bez uspjeha. Nije me pustio. Čak sam ga jednom prilikom i vrlo snažno ošamarila, toliko sam bila odlučila da me mora pustiti na miru. Mislila sam – sad će se ohladiti prema meni, sigurno. A čim on prestane biti nježan prema meni, ja se mogu izvući. Inače, dok je on strpljiv i pažljiv, dok me svaki dan bez prestanka obasipa pažnjom i nježnostima, ja nemam šanse- otopim se kao vosak. Popustim, bacim se u njegov zagrljaj, tako je dobro znati da te netko voli.... A svaki dan smo i dalje bili skupa i nisam to nikako mogla izbjeći. I koliko god da sam smišljala neki razuman razlog da ga izbjegnem, nije ga bilo, bez da se ne otkrijem...A to ne mogu dozvoliti.

I tako se moja agonija produžavala. Nekoliko puta sam kao „prekinula“ s njim, ali smo i dalje normalno razgovarali... On je sve podnosio..i dalje mi je stalno govorio kako me voli i da sam jedina njegova ljubav i da bez mene ne može živjeti...A ja sam sve više uviđala kako me drži u mreži.

I tu je napokon došla odlučujuća pomoć s neba. Otišla sam na hodočašće u Međugorje. Tamo sam se ispovijedila, i to je bila jedna od najboljih ispovijedi u mojem životu, gdje sam samo plakala i plakala...ali kao da su mi te suze pokajanja isprale nekakvu mrežu s očiju. Sad sam jasnije vidjela, i bila sam mirna, moram sve to prekinuti, moram !!

Nakon te ispovijedi, povratak na posao i susret s N bio je nekako lakši. Bila sam mirnija, sve se u meni staložilo, još uvijek smo pričali, jer to nisam mogla izbjeći, ali bez fizičkih dodira.

I to je trajalo neko vrijeme. A onda je puklo. I dan danas me podilazi jeza kad se sjetim tog dana, ne znam kako to opisati. Kad smo ostali nasamo, približio mi se, i gotovo plačući rekao da

je spreman umrijeti za mene, a ja sam tako hladna prema njemu, da sam tako nezahvalna; zatim me primio u zagrljaj, ili bolje reći- u čvrsti stisak, i privio k sebi. Ponavljao je da ne može bez mene, ali da ni je ne mogu bez njega, da ću ja poludjeti bez svega onog fizičkog što smo imali, bez njegovih zagrljaja, da ja nisam normalna, da vidi na meni da ja ludim bez njega , da ću skrenuti, da ja njega trebam, da me ne može pustiti... Gledala sam ga ravno u oči i ono što sam tada vidjela neću nikad zaboraviti- u njegovim očima vidjela sam nešto tako tamno i strašno da sam zanijemila od užasa, nisam mogla progovoriti ; to nešto i nije bilo „ nešto“ – nego „netko“; netko neopisivo strašan i opak, ne postoje riječi za taj užasni neopisivi mrak, živi mrak koji ÂÂ prijeti, od kojeg mi se leđi krv . Bila sam obuzeta užasom, i napokon sam shvatila. Nisam se usudila ništa reći. Mislim da sam u sebi smogla snage za jednu tihu molitvicu. Napokon me je pustio. Pustio iz stiska, ali još ne dokraja iz svojih pandi. Da, mogu slobodno tako reći. Jer me je zavezano i zarobljenu držao đavao, preko tog grijeha na koji sam pristala. A đavao je bio taj koji je gospodario sa N, preko njegova grijeha, u kojem je dugo godina živio. I ne samo da je živio nego je čvrsto ustrajao u njemu, ugušio je svaki glas savjesti i predao se tjelesnom uživanju. Živio je desetljećima u preljubu, i prije mene. Išao bi povremeno u crkvu, ali se nikada nije ispovijedao.

Za njega je Bog načelno negdje postojao, i on je govorio da vjeruje u dobro i da će se sve dobro vratiti, ali ustvari služio je vragu, Vrag je bio taj koji je bio njegov gospodar. O zašto mi je trebalo tako puno vremena da to shvatim ?

Ali, ni sad još nije bilo dokraja gotovo. Svaki dan i dalje bili smo blizu, ali sad sam ga se bojala. Bojala sam se da zbog povrijeđenog ponosa što sam ga odbila, da mi se ne osveti. Tek sad me je obuzeo stvarni strah. Ali, privdino – sve je i dalje bilo normalno.

Trudila sam se i dalje biti dobra prema njemu, ali u meni se nešto prelomilo. Nikad više-ne smijem si dozvoliti da dođem u napast. On me držao zarobljenu, ovo ne vodi ničemu, moram izaći iz toga što prije.

A uskoro se pokazala i prilika kako izaći- premještaj. Znala sam da se samo tako mogu riješiti te veze. Otišla sam na drugi posao, u drugi grad, i više se nikako nismo mogli vidati. Ipak, on je inzistirao da ostanemo u vezi , barem telefonom, porukama, na bilo koji način, nikako me nije htio pustiti od sebe. Baš to, nije me htio pustiti. Sad kad sam ja bila slobodnija bez njegove blizine svaki dan, ohrabrila sam se i počela mu govoriti kako žalim zbog svojeg grijeha, da sam se ispovijedila, i da želim da i on prekine griješiti i doživi taj mir koji ja imam. Sjećam se kako mi se rugao, i tada i svaki put kad sam to spomenula. Za njega je to bila totalna ludost, odreći se „ljubavi“ kako je on to nazivao- nikad.

Ali - Đavao svoj plijen ne pušta, ne tako lako, ne bez borbe, bez da grize..a to sam i ja vrlo brzo osjetila. Kad je shvatio da me napokon gubi, i da su naše poruke postale sve rjeđe jer mu više nisam odgovarala ni javljala se, jedan dan poslao mi je iznenada poruku, od koje sam zanijemila. Mobitel mi je ispao iz ruke od straha, užasa, od jeze..Prijetio mi je, i .dok sam čitala poruku imala sam osjećaj da neopisivo ružna i strašna zvijer na lancu reži na mene, reži i želi me proždrijeti... Ali je na lancu, ja to znam, ne može mi više ništa, ali ipak...strah me je cijelu obuzeo. Užasan strah, jer sam znala da i može biti toliko lud i bijesan da ostvari svoju prijetnju. Njegov ponos je bio silno povrijeđen, nije mogao podnijeti da on bude taj koji je ostavljen.

Sva ona silna „ljubav“ o kojoj je mjesecima pričao, sve one slatke riječi, nježna šaputanja, pohvale i sve najljepše što je, barem na riječima, imao za mene, dok sam bila njegova, dok je bilo po njegovom, sad je sve to nestalo, i umjesto toga čitala sam grozote i prijetnje.

U sebi sam čvrsto odlučila da neću popustiti, pa ma što bilo, taman da budem osramočena, da se i za sve dozna, da budem najjadnije biće na svijetu, moja odluka je bila – nikad više s njim, nikad više u grijeh, nikad više. Bila sam na rubu pakla i sama božja milost me je otuda izvukla, nikad više ni pod koju cijenu neću u grijeh.

U sebi sam žarko molila da se ipak ne dogodi najgore. I Gospodin me je sačuvao, hvala Mu i slava uvijek. Bila je prva nedjelja po Uskrsu, nedjelja božjeg milosrđa, kad se naša priča konačno završila. Nije ostvario prijetnju, napokon me morao pustiti, do kraja. Bila sam slobodna. Zahvaljujem Bogu iz dna duše, iz dubine srca, cijelim svojim bićem.

Od tada je prošlo dosta vremena, ali svaki dan kad pogledam raspelo, i Isusa na Njemu, znam da je on išao na križ i umro radi mene i mojeg grijeha. I radi onog što sam sagriješila, i što ću još do kraja života sagriješiti. U sebi kažem – Hvala Ti Isuse što si umro za mene! Tvoja ljubav je neizmijerna. I baš po svom velikom grijehu, ja sam osjetila veliko, neopisivo, bezgranično božje milosrđe. Isus mi je oprostio, znam, jer sam se iskreno pokajala. O koliko sam se samo kajala ! Ali trebalo je vremena dok sama sebi oprostim. Trebalo je vremena dok sve zaprljano počistim,dok sve pretince svoje duše ne posložim i uredim, dok ne izbrišem sve veze i tragove onog čega se više nisam željela ni sjećati.

Dakle, i ovo je svjedočanstvo o Božjoj ljubavi. Ljubavi koja se ne može nikakvim riječima opisati. Ljubavi i Milosrđa.

I svjedočanstvo o tome, negdje sam pročitala tu rečenicu : Đavao mnogo obećava, malo daje , a uzima SVE !

I na svojem primjeru sam se nažalost uvjerila kako je to potpuna istina.

Ali Isus, raspeti, uskrsnuli i milosrdni Isus- On je jači od grijeha. HVALA TI ISUSE, tisuću ti puta hvala !

